

teile fa milspárrast. Waatke, omma hædda
sees láksin keigeesmalt teie junkro jure et piddi
teid palluma. Ta lubbas, agga ei teind. Párrast
síis láksin teie hopmanni jure, ja pallusin tedda.
Temma fa lubbas, agga ei rákind teile ommiti
mo waewa. Keigewimaks síis tullin teie enne-
se jure, ja pallusin teid ennast, ja teie, arme-
linne herra, ollete mulle nūud mahhajátnud
keit minno wólla.

Önnistud firriko minni a.

Uks wagga jummakartlik emma rákis om-
ma lastele nenda:

Meie kúllas ellas uks lestaene wie lapsega.
Temma olli waene innimenne ja toitis ennast
omma fóttelðga. Eßiottsa láks tal kaunis hásti
forda. Armas Jummal andis ta pißofessse
þóllolappikessse pedalt talle rohfeste, ja mis, peás
le selle, maias weel tarvis, ep olnud temma festse
fi ial hopis ilma. Agga úhhel aastal áppardas
Jummal wilja, ja fa lehm surri árra. Núud
oll waesel emmal, omma wie lapsega, kúl fit-

sas ká, ja ei teádnud ennam, mis suhho panna.
Emma súdda láks wágga furwaks, ja forra út-
les kannatamatta melest: ferjada ma ei tahha;
tó ja waew ei makfa ennam; mis síis miuid,
kui sutra.

Ommast murrest waewatud, istus istme
peál ja kulis kella kúllast, ja armas olli temma
melest sedda kuuldes. Nendo, móttles, wiafse
ehk pea mind mahha. Tútreke tulli tuppa, út-
teldes: Juhha lúakse kella emmale; eks fa ei
láhhá firriko? Minne ikka, minna kúl tánna
jáðn foio. Sedda lapsoke útles, fest et emma
öppind firriko minnema igga púhha pááv, ja
tulli ikka róómsama súddamega foio, kui láinud.
Emma móttles isseenneses: Miks ma síis tán-
nage firriko ei peaks minnema? — et pároad
vn pahhad? ellen ommiti láinud, kui pat-
rem luggu mul olli. Láks síis, et kúl raske súd-
damega, ja istus úhhe pida tahha mahha, fest
ta olli hábbi táis omnia furwa náo párrast.
Lauldi nūud Iaulo, agga ei annud súdda tem-
male laulda; nut agga tulli ta filmi. Óppe-
taja rákis Jummala armastussest ning Tem-